

Εγκώμιο στους Αγίους Ανδρόνικο και Αθανασία (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σύντομο εγκώμιο στον Άγιο πατέρα μας και θαυματουργό Ανδρόνικο και τη σύζυγό του Οσία Αθανασία και μερικά από τα θαύματά τους (9 Οκτωβρίου)

Ο λαμπρός και σπουδαίος βίος του Ανδρονίκου και της Αθανασίας μαρτυρεί καθαρά τη σωστή κλήση τους. Δέθηκαν με τα αναπόφευκτα δεσμά της ζωής και έγιναν γονείς δύο παιδιών, τα οποία πέθαναν. Αν και δεν έπαθαν κάτι εύκολο, όμως μιμήθηκαν την μεγαλοψυχία του Ιώβ που είπε «ο Κύριος έδωσε, ο Κύριος τα

αφαίρεσε». Έπειτα, αφού με ανδρεία και σύνεση έσπασαν τα δεσμά του βίου και διαμοίρασαν τον πλούτο σ' όσους είχαν ανάγκη, θησαύρισαν στον ουρανό. Δεν έδωσαν σημασία στη ζωή και τη σάρκα, δεν νικήθηκαν από τον πλούτο και την άνεση, δεν είπαν, δώσε μας άλλο παιδί, Δημιουργέ της φύσεως, αλλά αφού έβαλαν κατά μέρος κάθε εύλογη πρόφαση, αποχαιρέτισαν την πόλη τους Αντιόχεια και όλους τους γνωστούς και πορεύθηκαν στους Αγίους Τόπους των Ιεροσολύμων. Μόνο σε κάποιον γαμπρό από την αδελφή τους εμπιστεύθηκαν: «Εάν ο θάνατος εμποδίζει την επιστροφή μας, κάνε ξενώνα το σπίτι μας, αδελφέ». Αυτό αφού είπαν, έφυγαν με πρόθυμη την ψυχή προς τον Θεό, για να προσκυνήσουν τους ιερούς τόπους και να αξιωθούν να φορέσουν το άγιο και αγγελικό σχήμα.

Αφού προσκύνησαν τον τάφο του Κυρίου και τα άλλα προσκυνήματα και εκπλήρωσαν την επιθυμία τους, έφθασαν στην Αλεξάνδρεια και έμειναν στον ναό του Αγίου Μεγαλομάρτυρα Μηνά. Από εκεί έρχονται στη Σκήτη για να συναντήσουν τον Μεγάλο Δανιήλ και καθοδηγητή τους. Τους δέχθηκε ευχαρίστως και αφού με

το διορατικό βλέμμα του γνώρισε όσα θα γίνονταν στην μακαρία Αθανασία, προτρέπει τον Ανδρόνικο να την οδηγήσει στο γυναικείο μοναστήρι που ονομαζόταν Οκτωκαιδέκατο για να γίνει μοναχή. Τους έδωσε εντολή εις το εξής να μην επικοινωνούν μεταξύ τους και ο καθένας μόνος του να βαδίζει το δρόμο της ασκήσεως. Αφού δέχθηκαν οι μακάριοι με υπακοή την εντολή του Οσίου, ακολουθούσαν με βία το δρόμο της ασκήσεως, με νηστείες, αγρυπνίες, προσευχές, χαμαικοιτίες, δάκρυα και τις υπόλοιπες κακοπάθειες, με σκοπό να κατανικήσουν τη δύναμη του σώματος, να υποδουλώσουν το χειρότερο στο καλύτερο και να υποτάξουν τη σάρκα στο πνεύμα. Αυτά τα έκαναν οι μακάριοι ενδυναμωθέντες από τον Θεό και με εντονότερη άσκηση, η μεν Αθανασία έχυνε τους ασκητικούς ιδρώτες της στο μοναστήρι, που είπαμε, στο οποίο έγινε μοναχή, ο δε Ανδρόνικος έγινε μοναχός στον θείο καθηγητή τον Μεγάλο Δανιήλ. Ήταν ακούραστος υποτακτικός κάνοντας τους αγώνες της κατά Θεόν ζωής.

Μετά από δώδεκα χρόνια αποχωρισμού και αγώνων, αφού απονέκρωσαν τα πάθη του σώματος και δέχθηκαν με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος την απαθή δόξα των αγγέλων, τους παρακίνησε πάλιν επιθυμία προσκυνήσεως του ζωηφόρου Παναγίου τάφου. Αυτό έγινε από κάποιο μυστικό σχέδιο του Θεού και ήταν σαφέστατο γνώρισμα μεγαλύτερης αρετής. Χωρίς να εμποδιστούν, ούτε ο Ανδρόνικος από τον Γέροντά του, ούτε η Αθανασία από την ηγουμένη, ξεκίνησαν από το ασκητήριό του ο καθένας απ' αυτούς καθοδηγούμενος από το Άγιο Πνεύμα. Κατά κάποιο παράξενο τρόπο έγιναν συνοδοιπόροι, και ο ένας ρωτούσε τον άλλον για την μοναχική του ζωή. Και ο μεν Ανδρόνικος φανέρωσε τον εαυτό του, η δε ονόμαζε τον εαυτό της Αθανάσιο. Ήταν ντυμένη με ανδρική ενδυμασία, θέλοντας να κρύψει τη αδύνατη γυναικεία φύση, που μετέτρεψε με θαυμαστό τρόπο σε ανδρική και ενδυναμώθηκε με θείο ζήλο. Επειδή είχε το πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες και τα σημάδια της αυστηρής νηστείας, δεν κατάλαβε καθόλου ο Ανδρόνικος, ποιος ήταν ο συνοδοιπόρος μοναχός και μόνον θαύμαζε την ευλάβεια και τη σύνεσή του. Η Αθανασία κατάλαβε τον Ανδρόνικο, γι' αυτό του μιλούσε λίγο και συνεσταλμένα, επειδή φοβόταν, μήπως με τα πολλά λόγια έλθει στην επιφάνεια αυτό που λησμονήθηκε. Απ' αυτό, ο Ανδρόνικος περισσότερο θαύμαζε τη σιωπή και τα λίγα λόγια του συνοδοιπόρου του.

Όταν έφθασαν στους Αγίους Τόπους και προσκύνησαν, όπως ποθούσαν, επιστρέφουν πάλιν στα μέρη της Σκήτης, και παρακινώντας ο ένας τον άλλον στην αρετή, αποφασίζουν να ζήσουν μαζί την υπόλοιπη ζωή τους. Έρχεται λοιπόν ο θείος Ανδρόνικος στον Γέροντά του θειότατο Δανιήλ και ζητά τη συμβουλή του. Αυτός με το διορατικό βλέμμα γνωρίζοντας το μέλλον, συμφωνεί με τη γνώμη και προτρέπει τον Ανδρόνικο, επαινώντας την αρετή του Αθανασίου λέγοντας:

«Γνωρίζω τον Αθανάσιο, που είναι σπουδαίος στην αρετή και η συναναστροφή μαζί του θα έχει καλά αποτελέσματα». Έτσι αφού πήρε ο Ανδρόνικος του οσίου καθηγητού τις γνώμες και τις ευχές, έρχεται προς τον δήθεν όσιο Αθανάσιο.

(συνεχίζεται)